

Az Úr Jézus itt olyanokhoz beszél, akik szeretik Őt. Vagy akik azt gondolják, hogy szeretik – a maguk nagyon is hiányos, tökéletlen emberi szeretetével. Azt gondolják, képesek lesznek kitartani Jézus mellett – de aztán nem tudnak vele virrasztani, elfutnak, megtagadják. Ilyen a mi szeretetünk.

Gond szokott lenni az is, hogy nem tudjuk, hogyan kell szeretni valakit: mert nem ismerjük eléggé, mert „tüskés”, vagy éppen mert ő úgy szeret minket, hogy mi azt már nem tudjuk viszonzni. Így szeret Jézus is: úgy, hogy nem tudjuk viszonzni. Ő adja az életét értünk, nem Péternek kell az életét adnia Őérte (ahogy ő mondta). – Kérdése lehetett a tanítványoknak az is, hogy ha Jézus elmegy, hogyan szerethetik.

Jézus válaszol. „Ha szerettek engem, megtartjátok a parancsolataimat.” Ezzel bizonyíthatjátok be. Nem azzal, hogy nagy dolgokat ígértetek, nagy dolgokat tesztetek „az én nevemben” (Mt 7,22), hanem azzal, hogy figyeltetek rám, követtetek engem, engedelmesek vagytok.

Jézus parancsolata: olyan élet, amelyen Isten munkája, Isten szeretete látszik; ami Istent dicsőíti. A nagy parancsolat: szeresd az Urat; szeresd felebarátodat. „Ettől függ az egész törvény.” „Úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket.” Az Ő parancsolata az Ő élete: nekünk is úgy kell járnunk (1Jn 2,6).

Ehhez nincs erőnk. Nem tudunk a magunk erejével magunk ellen harcolni. De Jézus nem hagyott magunkra. Elküldi a „másik Pártfogót”, aki velünk marad örökké. Azt mondja a tanítványoknak: „a világ nem lát engem többé, de ti megláttok”, mert eljön a Pártfogó, és meglátjátok, hogy én vagyok veletek. A Szentlélek az igazság (valóság) Lelke: azé a valóságé, hogy Jézus Krisztus él és velünk van, hogy Ő az Úr és a mi Urunk. A világnak nem Ura Krisztus, mert nem fogadta be Őt – ezért nem fogadhatja be a Szentlelket sem. De a tanítványban benne marad. És ha bennünk marad, akkor kiformalja bennünk azt, hogy úgy éljünk, ahogyan Ő élt, úgy szeressünk, ahogyan Ő szeretett, ezzel megtartsuk az Ő parancsolatait.

„Azon a napon megtudjátok”: benne lesztek Krisztusban. Mit jelent ez? Benne vagyok, tehát „elrejt engem”. Helyettem Őt látja az Atya, a szeretett Fiát, ezért nem kell ítéletre mennem a bűneimért. Helyettem Őt látja a világ: ha Ő szólalhat meg, Ő cselekedhet egy-egy olyan helyzetben, amikor én mást tennék. Helyettem Őt látja a Kísértő, ezért lehetek győztes.

„Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat” – akiben ott van Krisztus Lelke, mivel ezt csak Ő tudja megtenni bennem. „Azt szereti az én Atyám, és én is szeretem.” Ez a szeretet más, mint amivel Isten a világot szereti. Ez a Szentháromság Istenben lévő szeretet, amibe így minket is bekapcsol: „ahogyan engem szeretett az Atya, úgy szerettelek én is titeket” (Jn 15,9). Így jelenti ki magát nekünk.

A világnak nem jelenti ki magát. A világ nem szereti Krisztust. Aki a világból való, csak egyféle szeretetről szerezhet tudomást: arról, hogy Isten az Ő Fiát adta érte, hogy megszabadítsa a bűnéből, és örök életet adjon neki. Ezt kell először befogadnia. Ha befogadja, akkor lesz ő is benne Krisztusban és abban a különleges szeretetben, amivel az övéit szereti. Akkor jelenti ki magát neki is.

A Szentlélek tanít. Szükségünk van erre, különben eltévednénk. Van írott Ige, amit Ő íratott le, de ha Ő nem tanítana, nem értenénk, amit olvasunk. Emberi okoskodással próbálnánk értelmezni az Igét. Ha nem vagyunk engedelmesek, ha a saját gondolatainkat túl fontosnak tartjuk, mi is beleeshetünk ebbe. Ilyenkor túlhangsúlyozunk dolgokat, nem figyelünk arra,

amit Isten nekünk akar mondani; ellentmondunk egymásnak, pártokra szakadunk, és nem fogjuk dicsőíteni Istent, nem látják rajtunk Krisztust. – A Szentlélek tanít, nemcsak arra, hogy jól értsük az Igét, hanem hogy úgy is éljünk. Mindent eszünkbe juttat, amit Jézus mondott, és mindig éppen azt, amire szükségem van. Ezzel segít felismerni a hazugságokat is, amiket a világ mond nekem: eszembe juttatja, hogy mit mondott erről az Úr. De így emlékeztethet arra is, hogy valakivel meg kell békülnöm. És így emlékeztethet arra is, hogy bármi történik a világban, Ő azok felett Úr, és egyszer vissza fog jönni. Eszembe juttatja, hogy erre készülnöm kell. És eszembe juttatja, hogy Ő azért választott ki, hogy elmenjek és gyümölcsöt teremjek, ami meg is marad (Jn 15,16). Ehhez az erőt is megadja.

„Mind érted tettem ezt, s te értem mit teszel?” Semmit sem tudnék tenni Krisztusért, viszonzásból. Kegyelem az, hogy Ő mégis adja a Szentlelkét, hogy szerethessem, és tehessek olyat, ami Őt szolgálja, és ami az Atyát dicsőíti.

Jn 15,3–4

Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek. Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem.